

Arrest

nr. 203 683 van 8 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige dochter X, op 17 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 augustus 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard wordt en van de beslissing van 30 augustus 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 30 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2016. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2013 werd ingediend door :

B., B.

geboren te Pokhara op (...)1990

bij DVZ ook gekend als: B., B. (R.R.: ...), geboren te Pokhara op (...)1990

+ minderjarig kind:

- B., R., geboren op (...)2011

nationaliteit: Nepal

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 07.03.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 14.03.2013 afgesloten met de beslissing ‘weigeren vluchtelingenstatus + weigeren subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 22.03.2013, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal aangezien haar leven daar in gevaar zou zijn omwille van haar sociale status als alleenstaande vrouw/moeder. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar Nepal aangezien haar leven daar in gevaar zou zijn omwille van haar sociale status als alleenstaande vrouw/moeder, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder beweert betrokkene dat de Maoïsten volop aan de macht zijn in het gebied waar zij vandaan komt waardoor de burgers steeds onder druk gezet worden, geld afgeperst en bedreigd. Vooreerst dient er opnieuw opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs voorlegt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij zich niet elders dan in haar regio kan vestigen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook beweert betrokkene dat Nepalese vrouwen nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij beschouwd worden, dat zij in bijlage verschillende artikels voegt die dit staven en dat mensenrechtenorganisatie Amnesty International er melding van maakt dat de Nepalese overheid weining moeite doet om de Nepalese voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen. Opnieuw dient er opgemerkt te worden dat betrokkene voor haar bewering geen bewijzen voorlegt. Ook de verschillende artikels waar betrokkene naar verwijst en het rapport van Amnesty International worden niet bijgevoegd bij onderhavige aanvraag. Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat het aan

betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren en dat een loutere vermelding van bovenvermelde bewering en de loutere verwijzing naar verschillende artikels en een rapport van Amnesty International niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de bewering dat betrokkene nergens een onderkomen heeft, zelfs niet voor een tijdelijke terugkeer, dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, temeer daar betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde dat haar ouders, broer en zus nog in Nepal zouden verblijven. Verder kan betrokkene eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene nergens een onderkomen meer heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 14.03.2013 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tot slot beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt al goed Nederlands, is werkbereid, heeft een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op 30 augustus 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 september 2016. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 22.03.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel, gericht tot de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de "motiveringsverplichting zoals bepaald" in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekster d.d. 27.12.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. (...).

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeksters' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing onaanvaardbaar is voor verzoekster en vernietigd dient te worden omwille van een gebrekkig onderzoek, een schending van de motiveringsplicht en een schending van het redelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel.

III.1 Buitengewone omstandigheden

In eerste instantie wenst verzoekster te wijzen naar het feit dat verwerende partij van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald.

Dat dit flagrant onwaar is en op zijn minst onvoldoende gemotiveerd werd door verwerende partij! Kruispunt-migratie.be beschrijft buitengewone omstandigheden als volgt: "Het zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het buitenland, voor je naar België komt. Volgens die gewone procedure van artikel 9 van de Verblijfswet moet je een verblijfsaanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor je land van herkomst, of voor het land waar je wettig verblijft voor meer dan drie maanden. Maar als dat onmogelijk of bijzonder moeilijk is en als je al in België verblijft, alleen dan kan je een 9bisaanvraag indienen in België. "1

Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoordelijk zijn waarom haar aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij somt ze zelf op in haar bestreden beslissing.

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende: "De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. "

Dat, integendeel tot wat men stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nepal om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien zij al verschillende jaren niet meer in Népal is geweest! Zij heeft hier een leven opgebouwd! Bovendien heeft zij niets meer in haar land van herkomst en kan zij nergens terecht voor een veilig onderkomen, waardoor zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen. Ook is haar leven ook in gevaar omwille van de sociale status die de alleenstaande vrouw in Nepal kent!

Ook heeft verzoekster een dochter die al sinds haar geboorte in België verblijft en dus niets anders gekend heeft dan België. Dat derhalve voor het kind, dat hier geboren is en hier school loopt, België als land van herkomst dient gezien te worden.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verwerende partij dient dit uitvoerig te motiveren!

De elementen die verzoekster aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure*
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM*
- Administratieve onmogelijkheid*
- Medische elementen*
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"²*

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland invoeren. Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*
- je bent opgesloten in de gevangenis*

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- oorlog*
- weigering van legerdienst³"*

Dat verzoekster duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Verwerende partij ontkent dit niet, meer nog men haalt ze aan in de beslissing!

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij! ²

Dat verzoekster het volgende wenst op te merken m.b.t. de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden (die, zoals eerder aangehaald, aanvaard worden door de rechtspraak.):

III. 1.1 Schending van art 3 EVRM

Verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en menselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Nepal werd op 25 april 2015 getroffen door een aardbeving die het land in puin achterliet.

Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Ook is verzoekster een alleenstaande vrouw in Nepal! Dat haar leven hierdoor in gevaar is! We zijn nu meer dan een jaar na de aardbeving en de heropbouw komt nauwelijks van de grond. Vooral de armste en meest kwetsbare groepen in Nepal lopen gevaar.

Hier valt verzoekster als alleenstaande moeder zeker onder!

Dat dit uiteraard uitzonderlijke omstandigheden zijn. Dat verwerende partij hier rekening mee dient te houden!

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Hier wordt er echter geen enkel onderzoek gevoerd naar de gegronde vrees voor vervolging die er heerst in hoofde van verzoekster en minderjarig kind, indien zij dienen terug te keren!

Verzoekster haalde zelf aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM en art 1 van het Verdrag van New York.

Verwerende partij weigert hier echter enig onderzoek naar te verrichten of zelfs maar rekening mee te houden en stelt louter en alleen dat de belangen van verzoekster zich in Nepal zouden bevinden... Dit is flagrant onredelijk en onzorgvuldig!

Zij heeft in haar land van herkomst geen onderkomen, niemand die voor haar kan zorgen. In België heeft verzoekster een veilig onderkomen en kan ze de zorg voor haar kind, als alleenstaande moeder, wel op zich nemen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen en stukken in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, zonder dat men dit zelfs maar onderzoekt, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt.

Dat dit bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoekster daarenboven wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt die op haar betrekking hebben en het feit dat haar leven in gevaar is in Nepal, dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken, eens te meer daar het meest recente onderzoek reeds dateert van 2013.

Tevens is het flagrant foutief om te stellen dat in dit dossier geen stukken mbt de preciaire situatie voor alleenstaande vrouwen werden gevoegd want deze werden reeds gevoegd in 2013(procedure RVVB die er toe geleid heeft dat het inreisverbod vernietigd werd). Het is dan ook frappant te lezen 'Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren en dat een loutere vermelding van bovenvermelde bewering en de loutere verwijzing naar verschillende artikels en een rapport van Amnesty International niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid" terwijl deze stukken zich wel degelijk in het dossier bevinden en aldus het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden wordt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Men weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

III. 1.2 Schending van art. 8 van het EVRM

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster, wat een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERVM!

Verzoekster woont samen met haar dochter die in België geboren is en hier school loopt. Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoekster bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Zij woont hier samen met haar dochter, die in België geboren is en nooit iets anders heeft gekend, hier school loopt en hier een onderkomen heeft, kans op tewerkstelling, ...

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

III. 1.3. Schending van de Rechten van het kind

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land" Men kan toch niet van verzoekster verlangen terug te keren naar haar land van herkomst en dit samen met haar kind, dat in België geboren is, hier school loopt en nooit iets anders gekend heeft.

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van het kind dienen steeds vooropgezet te moeten worden!

Het is onaanvaardbaar dat verzoekster haar kind van school dient te halen om te moeten terugkeren om in Nepal een visum aan te vragen?! Terwijl zij daar niets of niemand heeft waar zij kan verblijven, ook niet tijdelijk. Men dient rekening te houden met het feit dat het kind hier geboren is, hier school loopt en dit kind nooit een ander land dan België gekend heeft

Indien verzoekster dient terug te keren naar Nepal neemt verwerende partij dit recht van het kind af, hetgeen onaanvaardbaar is!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfsplaats van het kind

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De State die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekster het recht heeft een band met haar moeder te onderhouden, en dat zij die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Zij heeft hier een leven opgebouwd, is geïntegreerd, woont in België, haar kind is hier geboren en heeft nooit elders verbleven en wordt ook opgevoed naar de Belgische normen en waarden...

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, ni: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation: In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster, als alleenstaande moeder, onmogelijk naar Nepal kan terugkeren aangezien het kind in België geboren is, hier school loopt, hier zijn enige vriendenkring heeft, perfect ingeburgerd is en nooit een andere verblijfplaats heeft gekend en zichzelf en haar kind in gevaar zou brengen. Ook verzoekster verblijft hier al meer dan 5 jaar, waarvan enkele jaren legaal.

III.2 Elementen van integratie

Dat verzoekster van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van haar aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Men dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoekster!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de- rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekster louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om nu het tegengestelde te beweren!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat men haar integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bijgevolg,

Dat verzoekster van mening is dat zij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening is dat haar regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art.9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt ; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekster van mening is, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekster ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat zij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst, zij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd, samen met haar dochter!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden en aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoekster helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die verzoekster aanhaalt in haar verzoekschrift en het geheel van elementen en stukken.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat de bestreden beslissing dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien zij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit haar land van herkomst kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekster is het daar duidelijk niet mee eens en meent wel degelijk buitengewone omstandigheden te hebben aangehaald. Zij kan niet terugkeren naar Nepal omdat zij er al verschillende jaren niet meer is geweest en nergens terecht kan voor een veilig onderkomen. Haar leven is er in gevaar omwille van de sociale status als alleenstaande vrouw.

In de bestreden beslissing is daaromtrent het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene beweert dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nepal aangezien haar leven daar in gevaar zou zijn omwille van haar sociale status als alleenstaande vrouw/moeder. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene onmogelijk kan terugkeren naar Nepal aangezien haar leven daar in gevaar zou zijn omwille van haar sociale status als alleenstaande vrouw/moeder, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. (...) Ook beweert betrokkene dat Nepalese vrouwen nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij beschouwd worden, dat zij in bijlage verschillende artikels voegt die dit staven en dat mensenrechtenorganisatie Amnesty International er melding van maakt dat de Nepalese overheid weining moeite doet om de Nepalese voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen. Opnieuw dient er opgemerkt te worden dat betrokkene voor haar bewering geen bewijzen voorlegt. Ook de verschillende artikels waar betrokkene naar verwijst en het rapport van Amnesty International worden niet bijgevoegd bij onderhavige aanvraag. Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren en dat een loutere vermelding van bovenvermelde bewering en de loutere verwijzing naar verschillende artikels en een rapport van Amnesty International niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat betrokkene nergens een onderkomen heeft, zelfs niet voor een tijdelijke terugkeer, dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, temeer daar betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde dat haar ouders, broer en zus nog in Nepal zouden verblijven. Verder kan betrokkene eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene nergens een onderkomen meer heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Aldus blijkt uit een eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aangehaalde elementen. Verzoekster legt ook thans geen bewijzen voor dat haar leven in gevaar is in Nepal. Zij weerlegt de motieven niet door de loutere herhaling van de door haar aangehaalde buitengewone omstandigheden. Het motief dat zij weldegelijk een veilig onderkomen heeft in haar land van herkomst, is niet kennelijk onredelijk, nu verzoekster in haar asielaanvraag verklaarde dat haar ouders, broer en zus nog in Nepal verblijven. Bovendien weerlegt verzoekster niet het motief dat ze beroep kan doen op IOM om haar re-integratie te vergemakkelijken. Ten slotte levert verzoekster ook thans geen bewijzen die haar bewering dat haar leven in gevaar is in Nepal omwille van haar sociale status kan staven. Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd of op onzorgvuldige wijze is genomen.

Verzoekster betoogt verder dat haar dochter geboren is in België en dat voor haar dochter België als haar land van herkomst dient te worden gezien.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd daaromtrent: *“Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 07.03.2011 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 14.03.2013 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 22.03.2013, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”* Verzoeksters dochter is geboren in België op 7 juni 2011. Verzoekster kan de verwerende partij thans bezwaarlijk verwijten dat haar dochter België als haar land van herkomst ziet, nu haar asielaanvraag was behandeld op 14 maart 2013 en verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 maart 2013 niet heeft opgevolgd. Verzoeksters dochter was slechts twee jaar op het moment van het bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing

is afdoende gemotiveerd, gegeven dat verzoekster enkel melding maakte van de geboorte van haar dochter. Ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM kan het volstaan om toe te lichten dat verzoekster niet aantoonbaar heeft onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen door de onontvankelijkheid vast te stellen van een aanvraag om machtiging tot verblijf. De eerste bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, ook niet in dat zij dient terug te keren naar een regio in een land waar zij zich niet veilig voelt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bevoegde asielinstanties reeds hebben vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, hetgeen – gelet op artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet – impliceert dat verzoekster niet aannemelijk maakte dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke en vernederende behandelingen of straffen. Verzoekster blijft ter zake ook vaag en brengt geen concrete gegevens naar voor of legt geen bewijskrachtige stukken voor. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekster. De verzoekster laat na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen.

Verzoekster voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan en wijst erop dat haar dochter in België is geboren en school loopt.

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan de bepalingen van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Dit artikel stelt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag in België in te dienen. Zoals reeds uiteengezet werd, toont verzoekster niet aan dat er wat haar en haar dochter betreft buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om haar aanvraag niet te kunnen indienen in het buitenland. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeksters dochter op het moment van de eerste bestreden beslissing niet schoolplichtig was. De bestreden beslissing houdt ook geen absoluut verbod in voor verzoekster en haar dochter om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Hieruit vloeit voort dat het vervullen van de nodige formaliteiten in het buitenland geen inmenging of aantasting in het privé- of familielevens van verzoekster is, in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt verder dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 9 van het IVRK zijn geschonden door de eerste bestreden beslissing.

De Raad herhaalt dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is of bevat. De aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is aldus niet dienstig.

Waar verzoekster de schending aanvoert van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat de verzoekster de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kan invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Bovendien strekt de bestreden beslissing er niet toe verzoekster van haar dochter te scheiden en evenmin strekt het ertoe afbreuk te doen aan het onderwijs van haar dochter.

Verzoekster betoogt dat ze uit de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken.

De Raad benadrukt opnieuw dat de bestreden beslissing een onontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag betreft en derhalve geen beoordeling ten gronde bevat. Er blijkt ook dat al deze elementen wel degelijk beoordeeld worden in het kader van de discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde van de staatssecretaris heeft in het licht van de buitengewone omstandigheden, zoals vooropgesteld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd: *“Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf. De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”* en *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene spreekt al goed Nederlands, is werkbereid, heeft een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd en legt diverse getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, zijn de elementen van integratie en langdurig verblijf wel degelijk naar waarde beoordeeld. Daarnaast wijst de Raad erop dat in het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, inderdaad wordt geoordeeld: *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door haar terugkeer engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Waar verzoekster ten slotte stelt dat rekening dient te worden gehouden met “alle” elementen van het dossier alvorens een beslissing te nemen, laat verzoekster na aan te tonen met welke elementen de verwerende partij onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Waar verzoekster betoogt dat zij goed geïntegreerd is en een schoolgaand kind heeft, geboren in België en meent dat dit niet onderzocht werd, gaat zij met haar kritiek volledig voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing ter zake, zoals hoger al besproken.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoekster, met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Verzoekster slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Evenmin toont verzoekster door het herhalen van elementen uit haar aanvraag aan dat men zich omtrent de opgegeven motieven tevergeefs dient af te vragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 In het tweede middel (gericht tegen de tweede bestreden beslissing) voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend. (...)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, indien verzoekster dient terug te keren naar Nepal.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

V.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

De dochter van verzoekster is in België geboren.

Dat verzoekster ook meer dan 2 jaar legaal in België gewoond heeft en zij na haar negatieve beslissing meteen stappen heeft ondernomen via een regularisatieprocedure om haar situatie te regulariseren.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van haar beslissing.

Dat ook een eventuele repatriëring dan ook een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, zie verder.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Bovendien schendt de beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster nooit gehoord, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast

2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoekster het grondgebied dient te verlaten en dat samen met haar dochter die in België geboren is en haar leven riskeert door haar sociale status als alleenstaande moeder.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

V.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Nepal werd op 25 april 2015 getroffen door een aardbeving die het land in puin achterliet.

Dat verschillende mensenrechten zich reeds uitspraken over de erbarmelijke leefomstandigheden en ook de bevoegde Belgische instanties gesteld hebben geen repatriëringen naar Nepal uit te voeren.

Ook is verzoekster een alleenstaande vrouw in Nepal! Dat haar leven hierdoor in gevaar is!

We zijn nu meer dan een jaar na de aardbeving en de heropbouw komt nauwelijks van de grond. Vooral de armste en meest kwetsbare groepen in Nepal lopen gevaar. Hier valt verzoekster als alleenstaande moeder zeker onder!

Dat dit uiteraard uitzonderlijke omstandigheden zijn. Dat verwerende partij hier rekening mee dient te houden!

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Hier wordt er echter geen enkel onderzoek gevoerd naar de gegronde vrees voor vervolging die er heerst in hoofde van verzoekster, indien zij dient terug te keren!

Verzoekster haalde zelf aan dat een terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM en art 1 van het Verdrag van New York.

Verwerende partij weigert hier echter enig onderzoek naar te verrichten of zelfs maar rekening mee te houden en stelt louter en alleen dat de belangen van verzoekster zich in Nepal zouden bevinden... Dit is flagrant onredelijk en onzorgvuldig!

Zij heeft in haar land van herkomst geen onderkomen, niemand die voor haar kan zorgen. In België heeft verzoekster wel een veilig onderkomen voor zichzelf en haar kind en heeft ze zolang ze kon en mocht ook tewerkstelling gehad en als dusdanig kan ze hier dus wel in veiligheid, samen met haar kind, verblijven

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen en stukken in het dossier van verzoeker! De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, zonder dat men dit zelfs maar onderzoekt, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt! De stukken mbt het precair statuut van alleenstaande vrouwen werden wel degelijk bij dit dossier gevoegd

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt.

Dat dit bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoekster daarenboven wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt die op haar betrekking hebben en het feit dat haar leven in gevaar is in Nepal, dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken, eens te meer daar het meest recente onderzoek reeds dateert van 2013.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Men weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

V.3. Schending van de Rechten van het kind

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Men kan toch niet van verzoekster verlangen terug te keren naar haar land van herkomst en dit samen met haar kind, dat in België geboren is, hier school loopt, heel haar leven hier verblijft en zodoende perfect geïntegreerd is en nooit iets anders gekend heeft.

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Art 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te moeten worden!

Het is onaanvaardbaar dat verzoekster haar kind van school dient te halen om te moeten terugkeren om in Nepal een visum aan te vragen?! Terwijl zij daar niets of niemand heeft waar zij, ook niet tijdelijk, kan verblijven.

Indien verzoekster dient terug te keren naar Nepal neemt verwerende partij dit recht van het kind af, hetgeen onaanvaardbaar is!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekster het recht hebben een band met haar meeder te onderhouden, en dat zij die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Zij heeft hier een leven opgebouwd, is geïntegreerd, woont in België, haar kind is hier geboren, loopt hier school, heeft nooit elders verbleven en wordt ook opgevoed naar de Belgische normen en waarden...

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, ni: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Courts judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their

father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster onmogelijk naar Nepal kan gaan omwille van al het voorgaande, het langdurige en legaal verblijf en aangezien het kind er nog nooit geweest is, in België geboren is, hier school loopt, perfect geïntegreerd is, nooit een andere verblijfplaats gekend heeft.”

2.4 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekster deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Verzoekster betoogt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden omdat de verwerende partij het dossier van verzoekster in zijn geheel dient te onderzoeken. Zij wijst op de geboorte van haar dochter in België en dat haar dochter *“ook meer dan 2 jaar legaal in België gewoond heeft”*. Hiermee is geen rekening gehouden. Tevens wijst verzoekster op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en het hoger belang van het kind. Ten slotte voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en wijst op de aardbeving in 2015 in Nepal dat het land in puin achterliet. Bovendien is verzoekster een alleenstaande vrouw. Haar leven is hierdoor in gevaar. Vooral de armste en meest kwetsbare groepen, zoals verzoekster *in casu*, lopen gevaar in Nepal. Verzoekster kan nergens meer terecht in haar land van herkomst. Verwerende partij dient met alle elementen en stukken in het dossier rekening te houden en meent dat zij buitengewone omstandigheden heeft aangehaald.

Waar verzoekster meent dat zij buitengewone omstandigheden heeft aangehaald richt zij haar grief tot de eerste bestreden beslissing en verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel.

In artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is slechts bepaald dat wanneer (de gemachtigde van) de minister, *c.q.* de staatssecretaris, een beslissing tot verwijdering neemt, hij met bepaalde gegevens rekening moet houden en niet dat hij omtrent deze gegevens een bijkomende motivering moet voorzien. Verzoekster kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en die op dezelfde dag als de tweede bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. De Raad merkt ook op dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht tot gevolg heeft. In de synthesenota van 29 augustus 2016 zijn de volgende opmerkingen opgenomen: *“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1) Hoger belang van het kind: vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, is het in het belang van het kind dat het de administratieve situatie van haar moeder volgt. 2) Gezin- en familielevens: de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor zowel betrokkene als haar dochter zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. 3) Gezondheidstoestand: betrokkene haalt geen medische elementen aan.”* Verzoekster kan aldus niet stellen dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Waar verzoekster verwijst naar de geboorte van haar dochter, brengt zij aldus geen gegevens bij die tot een bijkomende motivering nopen van het bestreden bevel. Overigens merkt de Raad op dat verzoeksters dochter weliswaar twee jaar legaal in België heeft gewoond maar dat het verblijf slechts tijdelijk was toegestaan in het kader van de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Verzoekster weigert sinds 14 maart 2013 gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 maart 2013. Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM waarnaar verzoekster tevens verwijst, kan slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster herhaalt het element, reeds aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, dat zij door haar sociale status als alleenstaande moeder haar leven riskeert. In de eerste bestreden beslissing is daaromtrent gemotiveerd: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Verder beweert betrokkene dat de Maoïsten volop aan de macht zijn in het gebied waar zij vandaan komt waardoor de burgers steeds onder druk gezet worden, geld afgeperst en bedreigd. Vooreerst dient er opnieuw opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die*

deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar bewering te staven, op zijn minst een begin van bewijs voorlegt. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij zich niet elders dan in haar regio kan vestigen. Bijgevolg kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook beweert betrokkene dat Nepalese vrouwen nog steeds als buitenstaanders in de maatschappij beschouwd worden, dat zij in bijlage verschillende artikels voegt die dit staven en dat mensenrechtenorganisatie Amnesty International er melding van maakt dat de Nepalese overheid weining moeite doet om de Nepalese voorvechters van de vrouwenrechten te beschermen. Opnieuw dient er opgemerkt te worden dat betrokkene voor haar bewering geen bewijzen voorlegt. Ook de verschillende artikels waar betrokkene naar verwijst en het rapport van Amnesty International worden niet bijgevoegd bij onderhavige aanvraag. Ten overvloede dient er op gewezen te worden dat het aan betrokkene is om op zijn minst een begin van bewijs te leveren en dat een loutere vermelding van bovenvermelde bewering en de loutere verwijzing naar verschillende artikels en een rapport van Amnesty International niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft de bewering dat betrokkene nergens een onderkomen heeft, zelfs niet voor een tijdelijke terugkeer, dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, temeer daar betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde dat haar ouders, broer en zus nog in Nepal zouden verblijven. Verder kan betrokkene eventueel een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene nergens een onderkomen meer heeft niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.” Herhaald wordt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt en wie zich wenst te beroepen op het risico op een mensonterende behandeling moet er, ook in het kader van de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf, blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en is er toe gehouden haar beweringen te staven met een begin van bewijs. Wat verzoeksters dochter betreft, gaat verzoekster er aldus aan voorbij dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tezelfdertijd werd genomen als de bestreden beslissing, hetgeen erop wijst dat met de afgifte van het bevel wel degelijk rekening werd gehouden met de beoordeling van de geboorte van haar dochter op het Belgische grondgebied en het feit dat zij alleenstaande moeder is. Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing ongegrond is. De elementen met betrekking tot haar dochter en de overige aangehaalde buitengewone omstandigheden werden aldus ten gronde onderzocht en beoordeeld waardoor zij thans geen belang meer heeft bij haar grieven. In zoverre verzoekster thans opnieuw verwijst naar haar sociale status als alleenstaande moeder, zonder een begin van bewijs voor te leggen, kan zij niet op dienstige wijze een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM aantonen. De “*recente mediaberichtgeving Nepal*” in verband met de aardbeving in 2015 betreffen de algemene situatie in haar herkomstland, zonder dat enige band met de persoon van verzoekster blijkt. Ook in het kader van haar sociale status als alleenstaande moeder verwijst verzoekster naar algemene rapporten en artikels en de algemene stelling dat een verblijf (hoe kort ook) in Nepal grote risico’s zou inhouden voor haar, hetgeen niet volstaat. Het Nederlandse reisadvies is gericht tot de (vakantie)reiziger en niet tot personen van Nepalese nationaliteit. De overige artikels in verband met de aardbeving dateren van 2015 en verzoekster toont niet aan dat Nepal thans nog steeds in puin erbij ligt. Waar verwerende partij in de eerste bestreden beslissing geen geloof hecht aan verzoeksters bewering dat zij geen veilig onderkomen heeft in Nepal en nergens terecht kan, kan de verwerende partij worden gevolgd aangezien verzoekster zelf verklaarde dat haar ouders, broer en zus nog in Nepal verblijven. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Uit de bespreking van het middel hierboven blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan de verwerende partij gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster wederom de schending van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag aanhaalt, verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN